

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
18:19	19:18	19:53
18:17	19:21	19:57
18:19	19:17	19:52

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

לקראת יום הדין

איילו מצוות יוכלו לזכות אותנו ביום הדין לחיים מאושרים ולשנה טובה?

תמים תהיה

כל אדם יודע בדיוק איך עברה עליו השנה החולפת, ועכשיו כשאנו ניצבים רגע לפני, כל יהודי שואל את עצמו מה לעשות עכשיו. הנה, להתרגש מהניגונים, לרכוש מקומות בבית הכנסת, וכן הלאה. אבל השאלה הבערת ביותר שעל הפרק, היא כיצד להיערך ליום הדין? במה כדאי להתחזק כדי להבטיח לעצמנו שנה טובה? באיזו דרך יש לפעול כדי שהשנה הבעל"ט אכן תהיה טובה ומבורכת?

בכך ביקש להתוות דרך, לסלול מסילה ברורה: עבודתו של חודש אלול, כחלק מאימת הדין, הסליחות, תקיעת השופר והתפילות מעומק הלב - היא להיות אהוב למעלה ונחמד למטה. כן כן, להיות נחמד איש לזולתו, חייכן ומסביר פנים, בעל חסד ומתפייס ברצון. הנחמד למטה, בין ידידיו וחבריו - הוא האהוב למעלה, הוא הזוכה בשנה טובה בראש השנה!

יהודים יקרים, עכשיו הזמן להיערך לכך, עכשיו הזמן להתכונן. חודש אלול הוא חודש התשובה, נבראש ובראשונה - עלינו להעלות על נס את העיסוק בבין אדם לחברו, את הרצון להתפייס עם הזולת, להוסיף מעשי חסד, לתמוך ביהודי אחר, לחייך לכל אחד, לומר מילה טובה בכל הזדמנות, להיות נחמד, כן כן, דווקא בעיצומו של המתח לקראת יום הדין.

הנה ניקח את חברינו לתשומת ליבנו, ועתה במיוחד. אם יש לנו סכסוך פתוח - זה הזמן להתפייס. אם יש לנו חבר הזקוק לעזרה - זה הזמן להתייצב לימינו. אם יש לנו בבת, בקהילה, בסביבה מישור הזקוק למילה טובה - זה הזמן להיות נחמד אליו. וככל שנהיה יותר 'נחמד למטה', כך נזכה להיות יותר 'אהוב למעלה', וניכתב ונחתם לחיים טובים וארוכים, לשנה טובה ומבורכת!

(הרב אשר קוסלובקי)

מכפר. ואז"ל - ונקח לא ינקה - מנקה לשבים ואינו מנקה לשאינם שבים (תוספ' יומא שבועות לט). הצם ביום כיפור בלי תשובה, מרויח רק את מצות התענית, מי שאינו מתענה ביום הכיפורים חייב כרת, והוא צם, אבל כפרה אין לו. לא משחקים עם הקב"ה, יחטא כמה שרוצה וביום כיפור יתכפר לו?

אריה שאג מי לא יירא. א'לול ר'אש השנה י'ום כיפור ה'ושענא רבה ראשי תיבות אריה. בימים אלו צריכים לחזק את היראת שמים. זו חובתנו בעולמנו כמ"ש ועתה ישראל מה ה' א' שואל מעמך כי אם ליראה וגו'. ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו בימים אלו צריכה היראה להיות ניכרת על הפנים, שנפחד מיום הדין, שנרגיש את הפחד. והיא ראשית הכל, כמ"ש ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם. וכתב, רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם. הקב"ה אוהב אותם, לא רק שממלא בקשותיו אלא עושה רצונו טרם יקרא.

לכן, צריך כל אדם להתחזק בזה, בסליחות מכל הלב, בכל הכוונה, בכל הכוח והמאמץ, לא להרפות ולא להתפנק, לא עת תנומות, עת להתעורר ולעורר אהבה ישנה בין ישראל לאביהם שבשמים, לעורר לב עקוב ליישר עקמומית ולתכנן תכנית, איך לא יחזור על קיאו ככלב, יעזוב דרכו ומחשבותיו וישוב אל ה' וירחמנו. כל צדקה צריך לחטוף, כל אמן ואישה"ר, זה מבטל גזירות. לחטוף כל מצוה ושיעור תורה.

בכל השנה צריך לומר שהוא חצאו זכאי, אבל עכשיו לפני יום הדין על אחת כמה וכמה, עלינו לחשוב שמא אנחנו חצי חצי, לראות את מאזני החיים מולנו, ולחטוף כל מצוה וכל ברכה, כל חסד וכל ויתור, להתחזק בתורה וירא"ש.

וכ' בספרים הקדושים שמי שמקבל ע"ע קבלה מוחלטת גדולה, בוודאי זוכה בדין. על אחת כמה וכמה אם הוא מזכה את הרבים, ובפרט אם מביא אחרים לשיעור תורה, שתלמוד תורה כנגד כולם, ובגללו הם חוזרים בתשובה בוודאי שזו זכות שאין כמוה, סניגוריה שאין כמוה, והוא מיד זוכה בדין.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אלול מלשון ריגול ופשפוש. בימים אלו צריכים לבקר את עצמינו מכל מום, לראות מה אפשר לתקן ומה אפשר לשפר. עצם הדבר, שאדם מתעסק בחטאיו ומנסה לתקן אותם, לשוב בתשובה על העבר, ועם זאת לתקן את העתיד. זה עצמו זכות עצומה ליום הדין. אם רוצים סייעתא דשמיא להטיר מכל רע, צריכים להשתדל לחשוב מחשבות איך לתקן ואז הקב"ה עוזרו. אם האדם מפקח על עצמו, אז הקדוש ברוך הוא עוזרו וניצול מן היצר הרע, אבל אם אינו מפקח הוא על עצמו, ודאי שהקדוש ברוך הוא לא יפקח עליו. כי אם הוא אינו חס, מי יחוס עליו. והוא מה שאמרו אם אין אני לי מי לי.

כי זוכר כל הנשכחות אתה, אומר הקב"ה אם אתה זוכר את העבירות שלך, ומטפל בהם, אני שוכח, כמאמרם ז"ל (עי' דב"ר ה) אם יש דין למטה אין דין למעלה. אבל אם אתה שוכח - אני זוכר.

אם אדם מקבל על עצמו לתקן דרכיו מנהגיו ומעלליו, אומר הקב"ה אתה זוכר? אני שוכח.

ומודה ועוזב ירוחם - אם בא השטן לקטרג על האדם, אומר לו הקב"ה, מה חידוש בדברך? הרי האדם כבר הודה בפני, וביקש סליחה. אז משתתק השטן מטענותיו.

יש שאומרים אין לי על מה לומר סליחות, אין לי עבירות. הקב"ה אומר על אנשים כאלה "הנני נשפט אותך על אמרך לא חטאתי" (ירמיה יב), חוץ מעצם החטא נתבע על העזות פנים לומר שאין לו עבירות. ואפילו צדיקים גמורים נאמר עליהם (קהלת ז) אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא אפ"י צדיקים גדולים נענשים, על דברים קלים כמו מחשבה בתפילה, "וסביביו נשערה מאד".

"מכסה פשעיו לא יצליח" - מי שאומר לא חטאתי, שלום יהיה לי, הוא בסכנה. אבל מי שמודה ועוזב, ירוחם. אדם הטובל במקוה עם שרץ בידו, נשאר טמא. תזרוק קודם את השרץ ואח"כ תטבול. א"א להכנס ליום כיפורים עם כל העוונות ולצפות שיתכפרו עוונותיו, שיזרוק תחילה את העבירות אח"כ יבקש סליחה.

המשנה ביומא פרק ח אומרת: האומר, אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

שלוש מנות מרק

שלישי שנאמנותו לא הוטלה בספק, שילם גם הוא מנת מרק והצטרף לשותפות החשאית.

מאותו יום זכו שלושה יהודים נרגשים להסתגל מידי בוקר אל הצריף הפינתי, מתוך סיכון נפשם, ולהניח תפילין.

השנים חלפו. המלחמה האיומה נסתיימה, והרשל שרד את כל תלאותיה, גופו רצוף אך רוחו איתנה. הוא שיקם את חייו ובנה בית בישראל. נולדו לו בנים ובנות, והוא הקים משפחה מפוארת שממנה רווה נחת יהודית.

יום אחד, בשנות תש"ן, זכה הרשל לחגוג בר מצווה לנכדו. בהתרגשות רבה שיגר הזמנה לידידו, אהרון מילר, שזכה אף הוא לשרוד את השואה ולהוכיח כי נצח ישראל לא ישקה. הוא התגורר אז בניו יורק.

"רק בשמחות" נוהגים אנשים להפסיד, בעודם מעיפים מבט חטוף בהזמנות הנוחתות בתיבת המכתבים שלהם. אך בעבור ניצולי השואה, שנותרו לפליטה אחרי שכבר היו משוכנעים כי עלה הכורת על העם היהודי, כל שמחה היא ניצחון ונקמה מתוקה על הצורר הארור.

אהרון מילר לא יכול היה לבוא ולהשתתף בשמחה בגופו, אך שיגר מכתב נרגש לחתן השמחה. "אתה מתעתד להניח תפילין", כתב לנער. "בעבור כולם תפילין הן דבר יקר ערך מאוד, אך לבטח אינך יודע מה מסמלות התפילין בעבור סבך, ומה משמעותן. הוא היה מוכן להקריב את נפשו כדי שיהודי שני יוכל להניח תפילין. בהרגשה הזאת אתה צריך להיכנס לעול המצוות".

היקרות, ואולם עליו לנקוט משנה זהירות, כדי שלא להיתפס חלילה. החזקת התפילין עלולה לעלות לו בחייו. המרצחים יהרגוהו בלי להניד עפעף על פשע חמור כזה. דבר ראשון- הסמין את התפילין תחת ערימה גדולה שהתגבהה בפנית החדה ובהמשך יגבש החלטה כיצד לנהוג.

כעבור כמה דקות עבר בקרבתו אסיר יהודי, שהועסק בעבודות נגרות במחנה. במוחו של הרשל הבזיק רעיון, הוא שאל את האסיר: "האם תוכל לבנות בעבורי ארונית סתר קטנה, שעניינם חשדניות לא יבחינו בה?"

הנגר הביט בהרשל וחייך. "כן, זה יעלה לך שלוש מנות מרק".

שלוש מנות מרק? זה היה הון עצום במושגי המחנה. כל מנת מרק דלוחה היתה חיונית להישרדות. איך אפשר לוותר על שלוש מנות??

הנגר עמד בשלו, ואחרי משא ומתן הגיעו השנים להסכמה, כי התשלום אכן יהיה שלוש מנות מרק, אך הוא יתבצע בפריסה לתשלומים במהלך שבוע ימים. העסקה יצאה לפועל.

כעבור כמה שעות קרא הנגר להרשל והוביל אותו לצריף בקצה המחנה. "לחץ כאן", החווה לעבר זיו עץ בקיר. כמו באגדות קסמים, נעו לפתע כמה מעצי הקיר והופיעה ארונית קטנה, שנשמעה בתוכם היטב עד שלא היה אפשר לגלותה.

הרשל הניח את התפילין בארונית הקטנה. את דבר הסוד לא גילה לאיש, חוץ מלידור הטוב אהרון מילר. הלה נתן בו מבט חומל, סבור היה שדעתו של הרשל השתבשה. רק לאחר הפצרות נאות להצטרף אליו להליכה אל הצריף המרוחק ולחזות בפלא במו עיניו. "אני שותף בעסקה!" קרא בלהט, "ואני משתתף במנת מרק אחת". חבר

זה היה יום שגרתי בגיהנום הנאצי. עוד יממה של סבל בלתי נגמר, רעב, קור, ופחד מוות שמרחף כל הזמן מעל ראשי האסירים האומללים. לשרוד- זו המטרה שבה היו הכל מרוכזים. לעבור את היום הזה בחיים.

במחנה העבודה גורליץ שבגרוסרוזן, רוכן הרשל פינק על ערימת חפצים גדולה, רכושם הגזול של אחיו שנרצחו על קידוש השם.

שעות הוא ממיין בידיים זריזות את החפצים: שעונים, תכשיטים, ארנקים, אביזרי לבוש. מאחורי כל אחד ואחד מהם חיים שלמים שנגדעו בידי השטן. מזכרות אילמות שהותירו אחריהן משפחות וקהילות שלמות, בטרם נעלמו מעל פני האדמה.

גם הוא עצמו עמד לא אחת על סף המוות. פעם אחר פעם כבר נפרד מן החיים, וחשב שהגיע זמנו להצטרף אל אחיו הנטבחים. אך בדרך פלא התערבה יד ההשגחה ובניסי ניסים ניצל. הוא ניחן בקול ערב ובכישרון מוזיקלי יוצא דופן, ובעזרתם הצליח להתחבב על הקלגסים.

כבר היה מורגל בעבודה החדגונית והמאומצת, שנמשכה מהזריחה ועד הלילה. ופתאום החסיר ליבו פעימה, מול עיניו נגלה דבר שכבר לא ראה מזמן- זוג תפילין.

שלוש שנים תמימות לא ראה תפילין. התגלית הזאת היתה תלושה כל כך ממציאות החיים האיומה שבה חי, עד שהתקשה להאמין שאיננו החזה.

עיניו, שמרוב תלאות וצרות יבשו מדמע, התלחלחו. הוא חש כאילו קרן אור שמימית ממרומים כוונה היישר אליו, והצליחה לבקוע את אפילת המחנה. זה היה רגע שבו קיבל תזכורת להיותו בן אדם, יהודי, ולא חפץ שבו ניתן להתעלל ולהתעמר עד מוות. כשהתעשת החל לתכנן את צעדיו. לרגע לא העלה על דעתו לוותר על התפילין

"הוא היה מוכן להקריב את נפשו כדי שיהודי שני יוכל להניח תפילין..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

פעמים ויתן לכל המסובים לסימן טוב.

יג. מנהג ישראל לאכול בשני הלילות של ראש השנה מיני פירות וירקות שיש בהם רמז לסימן טוב לכל ימות השנה, משום דסימנא מילתא היא. וכמו שאמרו בגמרא (הוריות יב. ובריות ו), ומביאים: סלקא (תרד"א עלי מנגולד אבל לא סלק אדום או עלים שלו). כרתי (לוף). תמה קרא (דלעת או קרע הדומה לדלורית). רוביא (נראית כמו שעועית ירוקה). רמון (לכתחילה צריך שיהיה מתוק או שימתקנו בדבש או בסוכר). ראש כבש (כדי שיזכיר גם זכות העקדה), ואם אין בשר חלק או אין באפשרותו להשיג, אז יכול לקחת ראש דג או ראש קישוא או כל אוכל אחר, תפוח בדבש או סוכר, ויש חלק מהעדות שמוסיפים עוד מיני מאכלים לסימנא טבא.

יד. נכון לנהוג לברך על פירות אלה לאחר נטילת ידיים וברכת המוציא ואכילת כזית פת, או לאחר ברכת המזון, כדי שלא יכנס בספק על ברכה אחרונה שלהם, וכשאוכלים בתוך הסעודה אין לברך האדמה על שום תבשיל של לוביא או דלעת ולא שהכל על ראש כבש. (ילק"י עמ' רנה)

טו. הנוהגים לאכול את הסימנים בין הקידוש לסעודה, לפני נטילת ידיים, צריכים לברך בורא פרי האדמה על הירקות שלפניהם, וברכה אחת פוסרת את כל הירקות. (חזון עובדיה עמ' צח)

טז. צריך לברך על התמר תחילה משום שהוא משבעת המינים וחשוב מרימון, לו משפט הבכורה. (חזון עמ' צג)

יז. יברך על התמר בורא פרי העץ ויכוין להוציא את כל פרי העץ. ולכתחילה יש לברך על פרי שלם, ולפיכך יקח תחלה תמרה ויברך עליה, ובתמר צהוב שהוא פרי חדש אצלו שלא היה על השלחן בשעת הקידוש, יוסיף לברך גם ברכת שהחיינו. ואחר שאכל, יקח עוד תמרה, ויאמר נוסח ה"הי רצון", ומיד יאכלנו. (חזון עמ' שם).

יח. מי שאינו יכול אפילו לטעום מעט מאחד מהסימנים או שאין לו תרד של גידול גוש קטף וכיוצא בזה, די לו שיראה את אותם הסימנים, ויאמר את הבקשה בלבד.

יט. יש נוהגים שלא לאכול מאכלים חמוצים, אלא רק דברים שמנים (בשר שמן) ומתוקים, לסימן טוב שתהיה כל השנה טובה ומתוקה. (ילק"י עמ' רסט-רעא)

כ. יש נוהגים להמנע גם ממאכלים חריפים. אמנם אם בא לתקן את האוכל, וכן מי שרגיל בזה או אם הוא לעונג, מותר. (ילק"י עמ' ער בהערה)

כא. יש נמנעים מלאכול דג בראש השנה, משום שמצינו במקרא (נחמיה יג, טז) שכתוב בו דאג, והוא לשון דאגה. ואדרבה יש נוהגים להקפיד להביא דגים בראש השנה על השלחן ואומרים עליו, יהי רצון שנפרה ונרבה כדגים. (חזון עמ' ק)

סדר יום ראש השנה

כב. מצות עשה מן התורה לשמוע קול השופר בראש השנה, שנאמר (במדבר כט א), יום תרועה יהיה לכם. (חזון עובדיה עמ' קיב)

כג. אף על פי שהנשים פטורות ממצות שופר, מכל מקום הנהוגות לבוא לבית הכנסת כדי לשמוע קול שופר, יפה עושות, ויש להן שכר מצוה. (חזון עמ' קל)

כד. אמנם אשה שיש לה ילדים קטנים מצוה גדולה יותר שתשמור על ילדיה, אלא אם כן יש לה בת גדולה ואחראית שתשמור על הילדים.

כה. נכון שיאמר התוקע לצבור השומעים קודם שיתקע בשופר, שיכוונו לצאת ידי חובת הברכות ומצות שמיעת קול השופר, ושגם הוא מכוין להוציאם ידי חובת ברכות ומצות שמיעת קול שפה. (חזון עמ' קיז)

כו. אסור להפסיק בדיבור בין הברכה לתקיעת השופר, ואם סח צריך לחזור ולברך. וכן אסור להפסיק בדיבור בין סדר תשר"ת לתש"ת, ובין תש"ת לת"ת. ואיסור זה הוא בין לתוקע ובין לקהל השומעים. ולכן אין להתודות וידוי בפה בין סדר לסדר אלא רק יהרהר בליבו. (חזון עמ' קלה)

כז. מנהג טוב שלא לישן ביום ראש השנה, שכן נאמר בשם הירושלמי, מי שישן בראש השנה ישן מזלו. אמנם זה אינו נאמר על מנהגו של עולם, ולכן מותר להמשיך לישון אחרי עלות השחא. ואם ראשו כבד עליו, יישן מעט אחר חצות היום, (בערך 12:34). משום, שאז נמתקו הדינים והסתיים עיקר דינו של אדם. (חזון עמ' קפג)

כח. היושב בטל ואינו עוסק בתורה כישן דמי, ולכן יאזור עוז כל אדם לנצל את היום בתורה לקרוא חומש עם פירוש רש"י או תהילים. וכל אחד לפי מה שהוא אדם. וכן ירבה במעשים טובים לעזור בביתו ויתנהג ברכות עם ילדיו. (ע"פ חזון עמ' קפג)

הלכות ראש השנה

א. מדליקין נר לכבוד יום טוב בשני הלילות של ראש השנה, ויקדימו לברך ואחר כך להדליק, כמו בכל ערב שבת וערב יום טוב, שכל המצות מברך עליהן עובר לעשייתן. (ילקוט יוסף ימים נוראים עמ' רלג)

ב. הנכון הוא שלא לברך שהחיינו בעת ההדלקה, אלא יכוונו לצאת ידי חובת ברכת שהחיינו כששומעות ברכת שהחיינו בשעת הקידוש. ואם ברכו שהחיינו בהדלקה אין להם לענות אמן בשהחיינו בקידוש, בשביל שלא יהיה הפסק בין הברכה לטעימה. ואם ענו אמן אין להם לטעום מכוס הקידוש, ומכל מקום יצאו ידי חובת קידוש. (חזון עובדיה עמ' קצ)

ג. מתפללים ערבית בכוונה ובהכנעה ובתחנונים, וכמו שאמרו בגמרא (ראש השנה טז:), כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה, ופירש רש"י, שרשה בתחלתה, שישאל עושים עצמם רשים בראש השנה לדבר תחנונים ותפלה, וכמו שכתוב תחנונים ידבר רש. (ילק"י עמ' קצ)

ד. כתב מרן החיד"א, שתפילות ראש השנה ויום הכפורים עומדים לאדם במשך כל השנה בכל עת שיצטרך. וכל תפלות השנה כלולים בתפלות אלו. וישים נפשו בכפו בכונת פירוש התיבות בתפילות ובפיוטים החדשים של ימים אלו, ובפרט בקרבנות ופסוקי דזמרה וקריאת שמע ותפלה, ובזה מעלים התפילות הפסולות של כל השנה. (ילק"י עמ' רא)

ה. מכל מקום, התפלות בראש השנה יהיו בשמחה ובטוב לבב, ובנעימה קדושה, ומתוך כוונה שליומה, כי בטוחים אנחנו בישועת הקדוש ברוך הוא שיכתבנו ויחתמנו לחיים טובים, ולא כאותם שמביאים עצמם לידי בכיה בתפלות ראש השנה, שהרי ראש השנה יום שמחה הוא. אמנם המתפללים בכוונה בראש השנה, ומתעוררים מעצמם לבכות לרוב דבקותם וכוונתם בתפלות הימים הנוראים, ועיניהם זולגות דמעות מרוב התרגשותם והתלהבותם, אין בזה שום מניעה כלל. (חזון עמ' פז-פט)

ו. יש אומרים שיש חיוב שמחה בראש השנה, כמו בשאר ימים טובים, אלא שיש לנהוג ברצינות, בבחינת וגילו ברעדה. ויש אומרים שאין חיוב שמחה בראש השנה. והעיקר כסברא ראשונה. (ילק"י עמ' רלה)

ז. ימהר לבוא לביתו בשמחה ובטוב לבב, וירחיק מאיתו יגון ואנחה, ויכנס בפנים מאירות, ויברך את בני ביתו בברכת: "שנה טובה ומבורכת, כתיבה וחתימה טובה", ולא יתן פתחון פה לשום כעס מריבה וקטטה בלילה הזה.

ח. ומסופר על הרב יהודה פתייה זלה"ה בהיותו בבאגדד והחוס שם היה כבד מאוד, והיו מקדשים וסועדים על הגגות, והוא מרוב החוס פשט גלימתו הלבנה מעליו ונתקלה ידו במנורת השמן, וכבו הנרות והשמן נטף על מצנפתו ובגדיו הצחורים, ופרץ בצחוק להרגיע את אשתו, וקידש עם נרות כבויים. וכשפתחו בסעודה, עלתה הרבנית עם מגש המרק והבשר במעלות הגג, וכשלה ברגלה, וכל המרק והעוף והבשר נפלו והתפזרו בארץ, והתחילה לבכות, והוא קם ממקומו וסייע בעדה ואסף את הנשאר מהאוכל והביאו לשלחן, והרגיע אותה. וכשבא לאכול השיריים, והנה חתול ניצב מולו ומושיך בעוף ואוכלו. קרא הרב בקול: "שטן שטן, יודע אני שהיום הקדוש הזה באת לכאן להרגיזני ולנסותני שאעבור על רצון בוראי ואצטער לא ולא! יהיה מה שיהיה אשמח היום הזה". ופצח בשירה חמרה. ואמר, כי מעולם לא היתה לו שנה מוצלחת ומבורכת ברוחניות ובגשמיות כשנה הזאת. שופר ציון (עמ' קח בשם אביו תלמידו של הרב יהודה פתייה זלה"ה).

ט. יכוון מאד בברכת שהחיינו להודות לבורא שנתן לו חיים עד עתה, ושיזכה בשנה הבאה לברכה פעם נוספת.

י. בליל ראשון לא יניח לפניו בעת הקידוש פירות חדשים (תמר צהוב ורימון) ויתכוין שלא לפוטרים בברכת שהחיינו של הקידוש, ואם הם לפניו יעשה מעשה ייכסם במפה, ובזה יוכל לברך עליהם שהחיינו. (ילקוט יוסף עמ' רנט)

יא. בקידוש ליל שני של ראש השנה, טוב להניח לפניו פרי חדש, כדי לברך שהחיינו בקידוש. ואחר שייסיים את הקידוש מיד יברך בורא פרי העץ ויאכל חתיכה פחות מכזית מהפרי. ואם אין מצוי לו פרי חדש, אף על פי כן יברך שהחיינו, מפני שעיקר הברכה היא על היום. (חזון עובדיה עמ' קסג)

יב. מנהג יפה ונכון להטביל פרוסת לחם המוציא בסוכר או בדבש, והיינו לאחר שברך ובצע, יטבילנו קודם במלח שלש פעמים, ובנוסף יטבילנו בסוכר שלש

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

אל תתיאש - תמשיך להתפלל!

ברצון ובהסכמה לבטל רצון ה' ובאם יחפוץ ה' בהמשכות הייסורים הינך מבטל דעתך ורצוןך לרצונו.

וכדי שהדברים יובנו היטב נשתמש בסגנון כזה:

אם משקיע אתה בתפילתך השקעה במשקל "טון", צריך שיהא לך גם השקעה של התבטלות במשקל "טון" אולם אם בידך התבטלות והסכמה לייסורים שיתמשכו במשקל "חצי טון" בלבד, ובתפילתך הינך משקיע "טון" מסוכן אתה בכך להתאכזב ולהישבר מתפילתך במקרה ותתאכזב שלא תיענה בקשתך. ואם בידך רק "חצי טון" של הסכמה והתבטלות, אכן תשקיע בתפילתך רק משקל של "חצי טון" בלבד, ואל תפציר ותוחיל בתפילתך אלא רק בהתאם למידת התבטלותך להסכים לרצון ה' בכל אשר ירצה.

ולכן לענייננו בבעיות הנפש שהינם הרבה פעמים מצרות המתמשכות, יש לך להתפלל לה', אולם במקביל תבטל לאשר יחפוץ ה', ותסכים בליבך לאשר ירצה ה', ותאמין שאם ירצה ה' שעדיין יתמשכו הייסורים, בודאי יש בהם תועלויות רבות, וכמו שפירטנו בספרנו ישועת ישראל בסיפורו האישי של זה שחוהו ייסורים הללו תקופה, וסיכמנו שם כ- 20 תועלויות ישנם בגוון ייסורים אלו של פחדים וחרדות וכיוצא.

אזי אומנם יש להשקיע בתפילה לה' להרפאת ולהיושע מהם, אולם שיהא זה במקביל להתבטלות לרצון ה', וככל שיש בידך התבטלות והסכמה לרצון ה' כן במידה זו תשקיע בתפילתך ותתאמץ לבקש מה' רפואה, אחר שבידך הסכמה שבמידה ויחפוץ ה' שיימשכו הינך מסכים לכן בלב שלם, ממילא לעולם לא תתאכזב מתפילתך.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרו באתר ישיבת אור דוד

ידיעה חשובה למאוד נצרכת לזה המתפלל לה' על בקשה מסוימת כדי שלא יתאכזב ויישבר כאשר רואה הוא שתפילתו לא נענתה.

ביסורי בני האדם ישנם בכללות ב' גוני ייסורים, האחד - ייסורים זמניים, והשני ייסורים מתמשכים.

ישנם ייסורים שבדרך הטבע הינם לזמן וכמו, חולי השפעת, שבר יד או שבר רגל וכיוצא, שבדרך כלל הינם לזמן מסוים ולאחר מכן מסתלקים מהאדם.

ולעומתם ישנם ייסורים מתמשכים, וכמו נכות, שיתוק חלקי באחד מאברי האדם, בעיות נפש שפעמים הינם לזמן קצר ופעמים שמתמשכים, בעיות זוגיות, וחשוכי בנים כמו כן יתכן והינם לזמן קצר ויתכן והינם מתמשכים, פרנסתו של אדם יתכן ותיפתר לאחר זמן קצר ויתכן ותתמשך לזמן ארוך.

ובכן גוון הייסורים שהינם בדרך כלל לזמן מסוים וכמו שהזכרנו בגוון הראשון, על האדם כמובן לקבלם באהבה, ולהרבות בתפילה בכל כוחו, כדי לזכור שרפואתו תלויה בבוא בלבד ולא בדרך הטבע והמקרה, שכן בגוני ייסורים כאלו עלול האדם להתרפות מהתפילה אחר שבדרך הטבע מסתלקים המה לאחר זמן קצר, ולכן בדווקא עליו להרבות בתפילה על מנת להזכיר לעצמו שאין שום מקריות וטבע בעולם והכול תלוי בו יתברך בלבד.

ואילו בגוון הייסורים השני שיתכן ויתמשכו לזמן רב, כאן יש לדעת ידיעה נחוצה למאוד, והוא שיסכים זה המתפלל בהסכמה בלב שלם, שאם ירצה ה' בהמשכות של הייסורים מקבל אני זאת בהסכמה ובלב שלם, ומבטל אני דעתי לרצון ה', ואין לי שום רצון אחר מבלעדי רצון ה'. ולכן במקביל להשקעה שמשקיע הינך בתפילה חייב אתה להשקיע

רוצים שנה טובה ומבורכת?

בכל ערב ראש השנה עורך הרה"ג דניאל זר שליט"א

פדיון נפש לשנה טובה ומבורכת!

בכה הפדיון לבטל גזרות רעות ולהשפיע על האדם

ישועות גדולות!